

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce **AGH VLT a.s.**, se sídlem Bayerova 494, Rožnov pod Radhoštěm, právně zast. Mgr. Matějem Kopřivou, advokátem, se sídlem 28. října 219/438, Ostrava – Mariánské Hory, proti žalovanému **Magistrátu města Brna, odboru rozpočtu a financování**, se sídlem Malinovského nám. 3/5, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31.3.2011, č.j. MMB/0125490/2011,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru rozpočtu a financování ze dne 31.3.2011, č.j. MMB/0125490/2011, **se zrušuje** a věc **se vrací** k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 10 712,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Matěje Kopřivy, advokáta se sídlem 28. října 219/438, Ostrava – Mariánské Hory.

O d ů v o d n ě n í :

I.**Vymezení věci:**

Žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 7.6.2011 se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 31.3.2011, č.j. MMB/0125490/2011, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti platebnímu výměru vydanému Úřadem městské části Brno-střed, odborem obchodu, dopravy a služeb ze dne 10.11.2010, č.j. 100084238/VANJ/VHA/003, sp. zn. VHA011000124 (dále jen „platební výměr správce poplatku“) a platební výměr správce poplatku byl potvrzen. Platebním výměrem vyměřil správce poplatku žalobci místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí, za 13 ks jiného technického herního zařízení, za období od 1.7.2010 do 30.9.2010, v celkové výši 65.000,- Kč.

II.**Obsah žaloby:**

Žalobce považuje rozhodnutí žalovaného za nezákonné a nepřezkoumatelné. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívá ve vágnosti jeho odůvodnění, kde žalovaný vyvozuje určité závěry, které následně řádně neodůvodní. Nedostatečné vypořádání odvolacích námitek žalobce považuje za rozporné se základními zásadami správy daní obsaženými v daňovém řádu a v Listině základních práv a svobod. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí argumentuje pojmem „OZV“, ale neuvádí o která konkrétní ustanovení obecně závazné vyhlášky argumentaci opírá. Za nepřezkoumatelné žalobce označuje také odůvodnění rozhodnutí vztahující s k výkladu ustanovení § 1 resp. § 10a zák. č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o místních poplatcích“), kde žalovaný uvádí: *„ze samotného názvu místního poplatku vyplývá, že na rozdíl od VHP, který musí být provozován, aby podléhal místnímu poplatku, JTHZ provozován být nemusí. Pokud by tomu tak mělo být, muselo by v zákoně být uvedeno ... nebo provozované jiné technické herní zařízení povolené ...“* Tuto argumentaci považuje žalobce za nelogickou, nedostatečnou, neurčitou, svědčící o neporozumění výkladových pravidel a formalistickém přístupu. Žalobce odkazuje na nálezy Ústavního soudu IV. ÚS 630/03, kde je zdůrazněna povinnost správního orgánu interpretovat předpisy ústavně konformním způsobem. Výklad žalovaného žalobce považuje za alibistický, účelový a mající snahu získat co nejvíce finančních prostředků od poplatníků místních poplatků.

Nezákonnost rozhodnutí žalobce spatřuje v nepochopení odvolacích námitek a vytýkaných vad. Sporným je v souzené věci výklad ust. § 1 písm. g) resp. § 10a zákona o místních poplatcích. Žalobce zastává názor, že prostřednictvím výkladových pravidel lze dospět k jednoznačnému závěru, že slovo „provozovaný“ se vztahuje i k legislativní zkratce jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí a nelze tak místní poplatky vybírat za toto zařízení, aniž by bylo uvedeno do provozu, a proto byl žalovaného postup v rozporu se zákonem. Dostupnými prostředky je však podle žalobce zjištělné, kdy bylo zřízení uvedeno do provozu. Žalobce odkazuje na postup podle zák. č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných obdobných hrách, v znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o loteriích“), ze kterého je zřejmé, že při uvedení zařízení do provozu jsou pořizovány dokumenty, ze kterých je tento okamžik zjištělný. Podle žalobce i z novely zákona o místních poplatcích č. 183/2010 Sb.,

kteřá zakotvila legislativní zkratku jiné technické herní zařízení, zcela evidentně vyplývá úmysl zákonodárce vybírat místní poplatky pouze za provozovaná zařízení. Zmíněnou novelou zákonodárce pouze rozšířil pojem „přístroj“ o pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“, aniž by z této novely vyplýval úmysl zákonodárce podřadit tento pojem odlišnému režimu.

Výklad ustanovení § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích je podle žalobce nejednoznačný a neurčitý a umožňuje dvojí výklad. V případě pochybností, tak mě žalovaný postupovat vůči žalobci mírněji (viz nález Ústavního soudu ze dne 15.12.2003 IV. ÚS 666/02).

Dále žalobce uvádí, že měl v období od 1.7.2010 do 30.9.2010 v platnosti povolení Ministerstva financí na více jiných technických herních zařízení, než fakticky provozoval. Nicméně u těchto fakticky neprovozovaných došlo k trvalému ukončení provozu z rozhodnutí představenstva žalobce ze dne 28.6.2010.

Žalobce je přesvědčen, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné, a proto jej žalobce navrhuje zrušit. Žalobce navrhuje zrušit i rozhodnutí správce daně, jelikož vychází ze stejných principů jako rozhodnutí žalovaného.

Podáním doručeným zdejšímu soudu dne 29.7.2011 žalobce dále upozorňuje soud na nález Ústavního soudu z dne 14.6.2011, sp. z. Pl. ÚS 29/10, kde Ústavní soud dopěl k závěru, že interaktivní videoloterijní terminál spadá pod definici obsaženou v § 2 písm. e) zákona o loteriích a je tak nutné na něj nahlížet jako na výherní hrací přístroj. Argumentace žalovaného ve světle uvedeného nálezu Ústavního soudu nemůže obstát. Žalobci tak nemohl být vyměřen místní poplatek za neprovozované interaktivní videoloterijní terminály.

III.

Vyjádření žalovaného:

Ve vyjádření žalovaného doručeném zdejšímu soudu dne 1.8.2011. Žalovaný uvádí, že slovo „provozovaný“ obsažené v § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích nelze bez dalšího vztáhnout také k pojmu „jiné technické herní zařízení“. Žalovaný odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, ze kterého je jeho názor zřejmý. Dále žalovaný odkazuje na vyhlášku Statutárního města Brna č. 9/2010, o místním poplatku ze provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (dále jen „vyhláška č. 9/2010“), která vázala vznik poplatkové povinnosti na povolení jiného technického herního zařízení a zánik na trvalé ukončení provozu. I vzorová vyhláška Ministerstva vnitra předpokládá zpoplatnění jiných technických herních zařízení od jejich povolení do zániku povolení a dává obcím možnost neprovozovaná zařízení od poplatku osvobodit. Rozhodnutí představenstva žalobce o trvalém ukončení provozu některých zařízení nebylo žalovanému doručeno. Ve spisu je založena kopie dokumentu v záhlaví označeném jako „Zápis o zasedání představenstva společnosti AGH VLT, a.s.“, avšak na poslední straně toho dokumentu je uvedeno, že se jedná o zápis ze zasedání představenstva společnosti SAPLER, a.s. Tento dokument nebral žalovaný v úvahu.

IV.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného:

Replikou doručenou zdejšímu soud dne 17.10.2011 žalobce reaguje na vyjádření žalovaného. Zpochybnění důkazu „zápisu představenstva žalobce ze dne 28.6.2010“ je podle žalobce účelové a příliš formalistické. Z jeho obsahu je zřejmé, že se jedná o zápis představenstva žalobce uvedení jiného subjektu je pouze formální vadou tohoto zápisu. Žalovaný tak při svém rozhodování neakceptoval důkaz předložený žalobcem. Dále žalobce trvá na názoru, že místním poplatkům podléhají pouze provozovaná jiná technická herní zařízení.

V.

Právní hodnocení soudu:

Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s.ř.s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Z rozsáhlé judikatury Nejvyššího správního soudu k otázce nepřezkoumatelnosti (srovnej např. rozsudky ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 – 76, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 27/2008 – 76, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS, a ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130, publikovaný pod č. 244/2004 Sb. NSS) je zřejmé, že rozsudek je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, například pokud z něho jednoznačně nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí; pokud je jeho odůvodnění vnitřně rozporné, popřípadě je-li výrok v rozporu s odůvodněním; pokud z jeho výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Dále se jedná o případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. I nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů je soudní judikaturou bohatě zmapována. Zmínit lze například rozsudky zdejšího soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 – 64, a ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 – 245). Z nich se podává, že rozhodnutí soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže například není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; dále z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě; proč považuje žalobní námitky za liché, mylné nebo vyvrácené; či proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Dalším důvodem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí může být případ, kdy soud opomněl přezkoumat některou ze žalobních námitek včas uplatněných, či obsahuje-li odůvodnění rozsudku toliko převzaté pasáže z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž dále rozvádí dopad převzatých závěrů na konkrétní souzený případ a na samotné rozhodnutí ve věci. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu pak pro posouzení přezkoumatelnosti správních rozhodnutí platí v podstatě stejné kautely, jako pro posouzení

přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.11.2012, č.j. 7 As 163/2012-18).

Krajský soud v Brně zjistil, že napadené rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, jak z důvodu jeho nesrozumitelnosti, tak pro nedostatek důvodů. Z napadeného rozhodnutí žalovaného totiž jednoznačně nevyplývá, podle ustanovení jakých právních předpisů žalovaný rozhodoval v případě úvahy o zániku poplatkové povinnosti žalobce s odkazem na „OZV č. 9/2010“. Žalovaný použil nevysvětlenou zkratku právního předpisu a ani neuvedl, jaké konkrétní ustanovení takového právního předpisu na věc použil. Ani předchozí prvostupňové správní rozhodnutí (platební výměr) neposkytuje žádnou informaci o tom, jaké ustanovení a jakého právního předpisu má žalovaný na mysli. Odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného je navíc vnitřně rozporné a jeho výrok je v rozporu s odůvodněním. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného je jednak uvedeno, že místní poplatek byl prvostupňovým správním rozhodnutím (platebním výměrem) vyměřen v nižší částce, za menší počet jiného technického zařízení povoleného Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, než měl být správcem daně vyměřen, ovšem na druhé straně v závěru odůvodnění žalovaný uvedl, že neshledal důvody pro zrušení napadeného platebního výměru. Uvedený rozpor nebyl žádným způsobem v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného vysvětlen. Výrokem napadeného rozhodnutí žalovaného bylo odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí (platebnímu výměru) zamítnuto a toto rozhodnutí bylo zároveň potvrzeno; přesto žalovaný v odůvodnění svého napadeného rozhodnutí uvádí, že místní poplatek byl napadeným platebním výměrem vyměřen nesprávně - v nižší částce, za menší počet jiných technických herních zařízení povolených Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu. Podle zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „daňový řád“) platí, že odvolací orgán přezkoumá odvoláním napadené rozhodnutí vždy v rozsahu požadovaném v odvolání; odvolací orgán však není návrhy odvolatele vázán, a to ani v případě, že v odvolání neuplatněné skutečnosti ovlivní rozhodnutím v neprospěch odvolatele; vyjdou-li při přezkoumávání najevo nesprávnosti nebo nezákonnosti odvolatelem neuplatněné, které však mohou mít vliv na výrok rozhodnutí o odvolání, odvolací orgány je prověří (ust. § 114 odst. 2 a 3 tohoto zákona). Podle ust. § 116 odst. 1 tohoto zákona platí, že odvolací orgán a) napadené rozhodnutí změní, b) napadené rozhodnutí zruší a zastaví řízení nebo c) odvolání zamítne a napadené rozhodnutí potvrdí. Žalovaný v projednávané věci postupoval podle ust. § 116 odst. 1 písm. c) daňového řádu, tedy odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. K takovému postupu je však potřebné, aby žalovaný dospěl k závěru, že odvoláním napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Žalovaný však v odůvodnění svého rozhodnutí, jak bylo shora již uvedeno, vyslovil, že místní poplatek nebyl žalobci vyměřen ve správné výši. V důsledku apelačního principu ovládajícího odvolací daňové řízení, je nutno, aby náprava vad rozhodnutí či řízení, učiněných v rámci prvního stupně, proběhla v odvolacím řízení.

Žalobou napadené rozhodnutí žalovaného trpí i nedostatkem důvodů, neboť žalovaný opomněl přezkoumat všechny odvolací námitky žalobce. Postupoval tak v rozporu s ust. § 116 odst. 2 daňového řádu, podle něhož v odůvodnění rozhodnutí o odvolání musí být vypořádány všechny důvody, v nichž odvolatel spatřuje nesprávnosti nebo nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Podle ust. § 102 odst. 3 a 4 daňového řádu také platí, že v odůvodnění správce daně uvede důvody výroku nebo výroků rozhodnutí a informace o tom,

jak se vypořádal s návrhy a námitkami uplatněnými příjemcem rozhodnutí; v odůvodnění rozhodnutí, které bylo vydáno na základě dokazování, správce daně dále uvede, které skutečnosti má za prokázané, jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a jak věc posoudil po právní stránce. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného chybí vypořádání se s námitkami žalobce, týkajícími se tvrzení, že žalobce ohlásil a před vydáním platebního výměru zaplatil na místních poplatcích celkem 21 250 Kč, že za předmětné období měl v provozu pět jiných technických herních zařízení a po část období další tři jiná technická herní zařízení a tvrzení, že platba místního poplatku nebyla v platebním výměru zohledněna, ačkoliv správní orgán prvního stupně obdržel listinu s ohlášením počtu provozovaných jiných technických herních zařízení i s výpočtem místního poplatku. Uvedenými námitkami se žalovaný v odůvodnění jeho žalobou napadeného rozhodnutí vůbec nezabýval. Žalovaný se rovněž vůbec nezabýval důkazními návrhy žalobce, který v odvolání proti platebnímu výměru m.j. navrhoval provedení důkazu zprávami všech finančních úřadů s místní příslušností na území města Brna o počtu skutečně provozovaných jiných technických herních zařízení, provozovaných žalobcem v období od 1.7. do 30.9.2010 a zápisem o zasedání představenstva žalobce ze dne 28.6.2010.

Ze shora uvedených důvodů je napadené rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné, jak pro nesrozumitelnost, tak pro nedostatek důvodů. Krajský soud v Brně naopak neshledal důvodnou námitku žalobce, týkající se nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalovaného, týkající se hodnocení námitky k otázce povolených versus provozovaných jiných technických herních zařízení, neboť žalovaný sice stručně, nicméně jasně vyložil svůj závěr, že místnímu poplatku podléhá každé jiné technické herní zařízení, povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (k této problematice se soud dále vyjadřuje níže).

Soud se dále vypořádává s dalšími námitkami žalobce, týkajícími se nezákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného, vyjma námitky, že některá jiná technická herní zařízení, na která měl žalobce povolení, v předmětném období neprovozoval, neboť u nich došlo k trvalému ukončení provozu s odkazem na rozhodnutí představenstva žalobce z 28.6.2010. K citované námitce se soud nevyjadřuje, neboť žalovaný se v rozporu s povinností odvolacího orgánu nezabýval žalobcem nabízeným důkazem – rozhodnutím představenstva žalobce z 28.6.2010; bude na žalobci, aby tento důkaz reflektoval a náležitě se s ním v novém rozhodnutí vypořádal. Přestože Krajský soud v Brně dospěl k závěru o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalovaného, jak pro nesrozumitelnost, tak pro nedostatek důvodů, lze k níže vypořádávaným námitkám zaujmout stanovisko i bez ohledu na shora konstatované skutečnosti.

V souzené věci žalobce učinil předmětem soudního přezkumu také právní otázku, zda předmětem místního poplatku dle § 10a zákona o místních poplatcích a vyhlášky č. 9/2010 jsou všechna *povolená* jiná technická herní zařízení nebo pouze jiná technická herní zařízení *provozovaná*.

Každé ustanovení právního předpisu je nutno chápat v jeho celkovém smyslu, v kontextu s jinými ustanoveními příslušného právního předpisu i v souvislosti s celým právním řádem. Jelikož je pro danou věc klíčové právní posouzení textu právních předpisů, považuje zdejší

soud za vhodné na tomto místě uvést přesná znění příslušných nejdůležitějších ustanovení účinných v rozhodné době.

Zákon o místních poplatcích stanovil:

§ 1 písm. g)

„Obce mohou vybírat [...] poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu¹⁵⁾.“

Poznámka pod čarou 15) odkazuje na zákon ČNR č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění zákona č. 70/1994 Sb.

§ 10a:

„(1) Poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podléhá každý povolený hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí. Obec není povinna poskytnout osvobození od tohoto poplatku.

(2) Poplatek za výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí platí jeho provozovatel.

(3) Sazba poplatku za každý výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí na tři měsíce činí od 1000 Kč do 5000 Kč.“

Z ustanovení § 1 písm. g) a § 10a odst. 1, 3 zákona o místních poplatcích vyplývá, že poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podléhá *každý povolený* výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí a zároveň že sazba poplatku za *každý* výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí na tři měsíce činí od 1 000 Kč do 5 000 Kč. Samo gramatické znění uvedených ustanovení ukazuje, že sazba poplatku nezávisí na faktickém provozu výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení. Jedná se tedy o poplatek paušální, který se hradí za určité časové období. K tomuto závěru ostatně dospěl již Ústavní soud v publikovaném usnesení ze dne 7. 9. 1999, sp. zn. I. ÚS 249/99 (U 55/15 SbNU 309; rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>), v němž se zabýval podmínkou *provozování* výherního hracího přístroje u poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj, a to ve vztahu k dřívějšímu, avšak analogickému znění zákona o místních poplatcích. Vzhledem k obdobnému charakteru řešené právní otázky vycházel zdejší soud z tohoto usnesení i v nyní souzené věci.

Tyto zákonem stanovené mantinely předmětného místního poplatku byly v souladu s § 14 odst. 2 zákona o místních poplatcích konkretizovány již výše citovanou vyhláškou č. 9/2010. Tato vyhláška mj. stanovila:

„Článek 1

Výherní hrací přístroje nebo jiná technická herní zařízení povolená Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, jejichž provozování je povolené na území města Brna, podléhají místnímu poplatku ve smyslu zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů.

Článek 2

Poplatku podléhá každý povolený výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí.

Článek 3

Poplatníkem je právnická osoba, která je provozovatelem výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí.

Článek 4

Poplatník je povinen doručit písemně, a to nejvýše pět a nejméně jeden den předem, správci poplatku ohlášení o uvedení výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí do provozu. Poplatník je rovněž povinen doručit písemně, a to nejvýše pět a nejméně jeden den předem, správci poplatku ohlášení o trvalém ukončení provozu výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí, tj. zánik své poplatkové povinnosti.

Článek 5

Sazba poplatku činí 5.000.- Kč na 3 měsíce. V případě, že výherní hrací přístroj nebo jiné technické zařízení povolené Ministerstvem financí, budou provozovány po dobu kratší než 3 měsíce, bude poplatek vyměřen v poměrné části. Základem pro výpočet je počet kalendářních dnů v příslušném roce.

Článek 6

Vznik a zánik poplatkové povinnosti

(1) Poplatek se platí ode dne, ve kterém poplatková povinnost vznikla, tj. ode dne vydání povolení k provozování výherního hracího přístroje nebo jiného technického zařízení povoleného Ministerstvem financí.

(2) Poplatková povinnost zaniká dnem trvalého ukončení provozu výherního hracího přístroje nebo jiného technického zařízení povoleného Ministerstvem financí.

[...]

Článek 9

Přechodná ustanovení

(1) Jiná technická zařízení povolená Ministerstvem financí před nabytím účinnosti této vyhlášky je poplatník povinen písemně ohlásit správci poplatku do 15 dnů od nabytí účinnosti této vyhlášky.

(2) Jiná technická zařízení povolená Ministerstvem financí před nabytím účinnosti této vyhlášky, podléhají poplatku ode dne nabytí účinnosti této vyhlášky.

(3) Poplatek za jiná technická zařízení povolená Ministerstvem financí před nabytím účinnosti této vyhlášky, je splatný do 30 dnů ode dne nabytí účinnosti této vyhlášky. Ustanovení čl. 7 této vyhlášky se použije přiměřeně.“

Jak plyne z § 14 zákona o místních poplatcích patří zavedení a případná modifikace jednotlivých druhů místních poplatků v území obce do její samostatné působnosti. Obec v první fázi rozhodne o zavedení daného místního poplatku, následně pak stanoví specifické

podmínky jeho výběru (typicky stanovením sazby v zákonném rozmezí). Postupuje při tom přísně v mezích zákona, za dodržení principu zákazu diskriminace tak může stanovit poplatek i v menším rozsahu, než je zákonem stanovený maximální rozsah (kupříkladu by obec mohla stanovit, že poplatek ze vstupného dle § 6 zákona o místních poplatcích bude vybírán pouze ze vstupného na prodejní nebo reklamní akce, nikoliv však již ze vstupného na akce kulturní a sportovní). Teoreticky by tedy příslušná obec mohla na svém území zavést a vybírat předmětný místní poplatek dle § 10a zákona o místních poplatcích pouze z fakticky provozovaných výherních hracích přístrojů a jiných technických herních zařízení. Tak tomu však v nyní souzené věci nebylo.

Podle čl. 2 vyhlášky č. 9/2010 místnímu poplatku podléhal stejně jako podle zákona o místních poplatcích *každý povolený* výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí. Podle jejího čl. 6 poplatková povinnost zcela jednoznačně vznikala *dnem vydání povolení* k provozování výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí a zanikala dnem trvalého ukončení jejich provozu. Doslovná dikce čl. 6 odst. 2 vyhlášky č. 9/2010 zní, že poplatková povinnost zaniká *dnem trvalého ukončení provozu* tohoto zařízení. Ukončení provozu však nelze chápat v subjektivním smyslu, tedy, že by záleželo výhradně na vůli provozovatele. Ukončení provozu výherních hracích přístrojů a jiných herních zařízení musí být s ohledem na rizikovost tohoto odvětví chápáno objektivně. Jedinou cestou, jak je možné v souladu se zákonem provoz zařízení trvale ukončit, je požádat o zrušení povolení tohoto zařízení. Dnem trvalého ukončení provozu zařízení (a tedy i dnem zániku poplatkové povinnosti) je den, kdy zaniklo povolení k jeho provozování. Tvůrce dotčeného právního předpisu nedostatečným rozlišováním mezi pojmy provozování a povolení jiného technického herního zařízení tak sice do vyhlášky vnesl prvek určité legislativně nevhodné nepřesnosti, nikoli však v míře, která by měla vliv na její srozumitelnost a předvídatelnost.

Z výše uvedeného vyplývá, že místnímu poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu podléhá jiné technické herní zařízení bez ohledu na jeho provozování, ovšem provoz zařízení je však nutné s ohledem na znění čl. 6 odst. 2 a čl. 4, věta druhá citované vyhlášky zohlednit v případě zániku poplatkové povinnosti. Z citovaných článků vyhlášky vyplývá, že předpokladem pro zánik poplatkové povinnosti je písemné doručení ohlášení o trvalém ukončení provozu výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí správci poplatku.

Dále žalobce namítá, že z důvodu neurčitosti § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích je umožněn dvojitý výklad tohoto ustanovení. V případě pochybností tak měl žalovaný jakož i správce poplatku postupovat vůči žalobci jako subjektu soukromého práva mírněji. Prostřednictvím interpretace zákona o místních poplatcích lze dospět k jednoznačnému závěru, že místnímu poplatku podléhá jiné technické herní zařízení bez ohledu na jeho provozování. Výklad pojmu provedený žalovaným plně odpovídá výkladu pojmu zastávanému soudem. O výkladu pojmu a režimu zpoplatnění neměl žalovaný pochybnosti a tyto pochybnosti nemá ani soud, proto není na místě v souzené věci aplikovat zásadu v pochybnostech mírněji.

K námitce aplikace nálezu Ústavního soudu ze dne 14.6.2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10, ze kterého žalobce vyvozuje, že interaktivní videoloterijní terminál spadá pod definici obsaženou v ustanovení § 2 písm. e) zákona o loteriích, a je tak na něj nutné nahlížet jako na výherní hrací přístroj, soud uvádí, že s daným výkladem žalobce se nelze ztotožnit. V nálezu ze dne 14.6.2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/2010, ve věci obecně závazné vyhlášky města Chrástavy naopak Ústavní soud dospěl v odst. 44. k závěru, „že charakter *ILV* (interaktivních videoloterijních systémů – pozn. zdejšího soudu) *neumožňuje jejich podřazení pod úzkou definici výherního hracího přístroje podle § 17 odst. 1 loterijního zákona, neboť videoloterijní terminály jakožto koncové herní stanice, které jsou součástí širšího a složitějšího systému, jehož jádro je umístěno centrálně, postrádají vlastnost kompaktnosti, kterou vyžaduje definice obsažená v § 17 odst. 1 loterijního zákona. Avšak nic nebrání tomu, aby byly podřazeny pod širší definici podle § 2 písm. e) loterijního zákona, neboť nepochybně se jedná o zařízení výherním hracím přístrojům podobná a sloužící těmž účelům*“. Nelze tedy dospět k závěru, že ve světle nálezu je nutné na jiné technické herní zařízení pohlížet jako na výherní hrací přístroj a podřadit tak jiné technické herní zařízení stejnému režimu zpoplatnění jako výherní hrací přístroj.

Jako *Obiter dictum* soud připomíná legislativní vývoj v dané problematice. Zákon č. 300/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, přinesl mj. novelu zákona o loteriích a zákona o místních poplatcích. Cílem uvedené novely bylo postavit najisto úpravu týkající se provozování loterií a jiných podobných her prostřednictvím centrálního loterního systému s koncovými interaktivními videoloterijními terminály. Tato novela přinesla mj. legislativní vymezení centrálního loterního systému (jak jej výše obdobně vymezil soud podle dosud platné právní úpravy), prostřednictvím kterého lze provozovat sázkové hry. Nově tak bylo v ustanovení § 2 písm. l) zákona o loteriích stanoveno, že funkčně nedělitelným technickým zařízením centrálního loterního systému je „elektronický systém tvořený centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a neomezeným počtem připojených koncových interaktivních videoloterijních terminálů (dále jen „interaktivní videoloterijní terminál“). Centrální řídicí jednotka řídí veškeré herní procesy, losuje výsledky na základě uplatnění náhody, rozhoduje o všech výhrách a výhry okamžitě zobrazuje na interaktivním videoloterijním terminálu, provádí správu vkladů vložených sázejícími a provádí veškerou administraci spojenou s průběhem hry. Centrální řídicí jednotka se musí vždy nacházet na státním území České republiky. Interaktivní videoloterijní terminál je obsluhován přímo sázejícím a slouží pouze jako zobrazovací jednotka centrálního loterního systému.“ Novela rovněž upravila znění zákona o místních poplatcích tak, že z § 1 písm. g) a § 10a jednoznačně vyplývalo, že poplatku podléhá každý koncový interaktivní videoloterijní terminál. Tím byl nepřímě potvrzen záměr zákonodárce zpoplatnit takový systém provozování loterií a jiných podobných her v souvislosti s přijetím zákona č. 183/2010 Sb., kterým byly do zákona o místních poplatcích vloženy pasáže týkající se „jiných technických herních zařízení“. Přijetím zákona č. 300/2011 Sb. tak byly potvrzeny i správné argumentační závěry správce poplatku a žalovaného. Další novela byla provedena zákonem č. 458/2011 Sb., o změně zákonů související se zřízením jednoho inkasního místa a dalších změnách daňových a pojistných zákonů. Tento zákon přinesl změnu systematiky, zrušil místní poplatky za provozovaný výherní hrací přístroj, koncový interaktivní videoloterijní terminál a herní místo lokálního herního systému, a nahradil je odvody z loterií a jiných podobných her.

Na základě výše uvedeného Krajský soud v Brně shledal žalobcovy námitky důvodnými, proto soud postupem podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věci vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný je tak ve smyslu § 78 odst. 5 s.ř.s. v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku. V dalším řízení pak žalovaný odstraní soudem vytýkané vady.

VI. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna žalobcova advokáta a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s.ř.s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, v souladu s čl. II vyhlášky č. 486/2012 ve znění zákona č. 399/2010 Sb. (advokátní tarif), v tomto případě za tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba a replika) ve výši 3 x 2 100 Kč, tři režijní paušály ve výši 3 x 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d), § 13 odst. 3 citované vyhlášky], tedy celkem 7 200 Kč. Protože žalobcův advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 1 512 Kč, odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000 Kč. Celkem mu tedy vůči žalovanému byla přiznána náhrada nákladů ve výši 10 712 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 24.5.2013

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu